

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Ing. Mgr. Martinem Jakubem Brusem v právní věci **žalobce: V. C. T.**, narozeného dne „X“, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, t. č. pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců, Balková 1, 331 65, Tis u Blatna, zastoupeného Mgr. Ing. Jakubem Backou, advokátem, se sídlem Sevastopolská 378/16, 101 00, Praha 10, proti **žalované: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje**, se sídlem Masarykova 930/27, 400 01, Ústí nad Labem, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 27. 5. 2017, č. j. KRPU-110349-22/ČJ-2017-040022,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Ing. Jakubu Backovi, advokátovi, **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování žalobce a náhrada hotových výdajů ve výši 8.228 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalované Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, ze dne 27. 5. 2017, č. j. KRPU-110349-22/ČJ-2017-040022, jímž byl žalobce podle § 124 odst. 1 písm. e) ve spojení s § 124 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České

republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zajištěn za účelem správního vyhoštění. Podle § 124 odst. 3 téhož zákona byla doba trvání zajištění stanovena na 40 dnů od okamžiku omezení osobní svobody.

V žalobě ve znění jejího doplnění podaného prostřednictvím jemu ustanoveného právního zástupce žalobce namítal, že žalovaná nedostatečně vyhodnotila existenci jemu hrozící vážné újmy. Podotkl, že jeho tvrzením, že pokud nebude moci v České republice požádat o azyl, chce se co nejdříve vrátit zpět do Vietnamu, se žalovaná ve vztahu k eventuálním azylovým důvodům, tj. k vážné újmě, jež mu může ve Vietnamu hrozit, vůbec nezabývala. Žalobce upozornil na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 - 150, a konstatoval, že okruhy otázek v tomto rozsudku uvedenými byla žalovaná povinna se zabývat. Jelikož tak neučinila, je podle žalobce napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné. Žalobce dále uvedl, že Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 17. 12. 2015, č. j. 5 Azs 236/2015 - 34, zrušil rozsudek krajského soudu pro nezohlednění nepřezkoumatelnosti rozhodnutí o zajištění cizince právě s ohledem na absenci konkrétního vypořádání hrozby závažné újmy při vyhoštění cizince. Ve zmíněném rozsudku poukázal Nejvyšší správní soud na povinnost žalované zabývat se možnými překážkami správního vyhoštění do země původu a tyto důvody podle žalobce dopadají i na jeho případ. Zdůraznil, že se žalovaná i přes znalost jeho tvrzení o snaze získat mezinárodní ochranu s tímto nijak nevypořádala a zcela přešla skutečnosti nasvědčující existenci vážné újmy, čímž se opomněla vyjádřit k míře realizovatelnosti účelu zajištění. To žalobce označil za zcela neakceptovatelné, a to s ohledem na neexistenci jakéhokoli vyjádření kompetentního orgánu (závažného stanoviska Ministerstva vnitra či rozhodnutí o žádosti o mezinárodní ochranu z jiného demokratického státu). Bylo totiž přinejmenším pravděpodobné, že za snahou o podání žádosti o mezinárodní ochranu mohou stát azylově relevantní důvody, tedy případně i existence vážné újmy, která žalobci hrozí v jeho vlasti, což s ohledem na politickou situaci ve Vietnamu nelze vyloučit. Žalovaná se však případnou vážnou újmu hrozící žalobci nijak nezabývala.

Podle žalobce žalovaná dostatečně nereflektovala skutečnost, že žalobce již před vydáním napadeného rozhodnutí uvedl, že v České republice zvažuje požádat o mezinárodní ochranu. Žalovaná byla informována o tom, že žalobce dosud nikdy o mezinárodní ochranu nežádal, a proto jí muselo být zřejmé, že eventuální zajištění žalobce podle § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců bude pouze dočasného charakteru, neboť z něj bude žalobce po podání žádosti o mezinárodní ochranu propuštěn, nebo bude přezajištěn podle § 46a zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Podle žalobce měla žalovaná vyhodnotit eventuální účelovost jeho cíle požádat o mezinárodní ochranu, a pokud by dospěla k závěru, že jeho úmysl je věrohodný a nemá za cíl pouze zmařit výkon správního vyhoštění, bylo by následné pokračování v řízení podle § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců extenzivním a zbytečným zásahem do jeho osobní svobody. Absencí úvahy o eventuální účelovosti úmyslu požádat o mezinárodní ochranu zatížila žalovaná napadené rozhodnutí nepřezkoumatelností, pro kterou nemůže obstát.

Žalovaná k výzvě soudu předložila správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhla její zamítnutí pro nedůvodnost. Konstatovala, že žalobce ve svém vysvětlení ve správním řízení uvedl, že cílem jeho cesty bylo Německo, kde chtěl najít práci. Jednalo se tedy o ekonomický cíl cesty, nikoli obavu z existence vážné újmy. Žalobce navíc výslovně

prohlásil, že mu ve Vietnamu nic nehrozí, může se tam vrátit, má tam rodinu. Podle žalované je proto zřejmé, že žalobce neuvedl žádné skutečnosti, ze kterých by se dalo uvažovat o možné existenci vážné újmy ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců. Žalovaná dále připomněla, že žalobce vůbec neměl v úmyslu v České republice pobývat, a nebýt kontroly, odcestoval by nelegálně do Německa. V žádném případě proto nelze hovořit o cíleném záměru požádat v České republice o mezinárodní ochranu. Samotná zmínka o tom, že pokud nebude moci požádat o mezinárodní ochranu, chce se co nejdříve vrátit do Vietnamu, nemůže být podle žalované považována za nic jiného než způsob jak se vyhnout nepříznivým dopadům zajištění. Účelovost daného tvrzení žalobce byla opakovaně zmíněna i v napadeném rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že žalobce dobrovolně nevyužil možnosti požádat o mezinárodní ochranu, nemohl tak učinit poté, co byl zajištěn, neboť tuto možnost zákon o azylu vylučuje. Nová možnost mu byla poskytnuta v zařízení pro zajištění cizinců a toho žalobce využil. Žalovaná zdůraznila, že po ní proto nelze požadovat, aby upustila od řízení o zajištění žalobce, který neskýtal záruku, že nebude pokračovat ve své nelegální cestě do Německa. Uzavřela, že není možné, aby se cizinci se zákazem vstupu a pobytu na celém území Evropské unie volně pohybovali.

O žalobě soud v souladu s § 172 odst. 5 věta druhá zákona o pobytu cizinců rozhodl bez jednání, neboť žádný z účastníků řízení nenavrhł nařízení jednání a ani soud nepovažoval nařízení jednání za nezbytné.

Napadené rozhodnutí žalované soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí o žalobě. Žalobce byl dne 26. 5. 2017 v 0:10 hodin na dálnici D8 exit 87 směr Německo zajištěn podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o policii“), poté, co byl kontrolován policejní hlídkou a na výzvu nepředložil žádný doklad opravňující jej k pobytu na území České republiky. Následně v 16:00 hodin bylo zajištění překvalifikováno na § 27 odst. 2 téhož zákona.

Z databáze Schengenského informačního systému II žalovaná zjistila, že žalobce je evidován jako nežádoucí cizinec se zákazem vstupu do schengenského prostoru do 28. 8. 2018.

Dne 26. 5. 2017 v 14:16 hodin byl se žalobcem sepsán úřední záznam o podání vysvětlení. Žalobce uvedl, že z Vietnamu odcestoval dne 12. 5. 2017 a jeho cílem bylo

Německo, konkrétně Berlín, kde si chtěl najít práci. Ve Vietnamu má rodiče, manželku, tříměsíčního syna a šest sourozenců, s manželkou bydlí u svých rodičů, práci nemá. Žalobce při svém zajištění neukázal cestovní doklad, protože se bál, věděl, že přes Českou republiku cestoval nelegálně, měl pouze ukrajinské vízum. Do schengenského prostoru přicestoval za pomoci převaděčů z Ukrajiny přes Slovensko do České republiky. Zde vůbec nepobýval, pouze projížděl do Německa. Od roku 2009 do roku 2015 žalobce pobýval ve Švédsku a v Norsku a pracoval tam, obojí bez povolení. Dne 15. 7. 2015 se byl nahlásit v Norsku na policii, aby se dostal zpět domů, před odletem podepsal nějaké papíry a až ve Vietnamu mu nějaký známý řekl, že to znamená zákaz vstupu do schengenského prostoru. Žalobce si tím však nebyl jistý. Dále konstatoval, že v České republice ani v Evropské unii žalobce nikoho a nic nemá, ani žádné kulturní a společenské vazby. Intenzitu svých vazeb k Vietnamu označil za velkou, má tam celou rodinu. Uvedl, že mu ve Vietnamu nic nehrozí, může se tam vrátit, a zopakoval, že tam má rodinu. Žalobce neměl finanční prostředky pro zajištění ubytování po dobu správního řízení o vyhoštění a neznal nikoho, kdo by za něj mohl složit finanční záruku. Doplnil, že moc lituje toho, co se stalo, a pokud nebude moci požádat o azyl v České republice, chce se co nejdříve vrátit do Vietnamu.

Žalovaná následně dne 27. 5. 2017 vydala žalobou napadené rozhodnutí.

Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Nejprve se soud zaměřil na namítanou nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval v tom, že se žalovaná nezabývala jemu hrozící vážnou újmu spojenou s návratem do Vietnamu a s tím spojenou otázkou realizovatelnosti správního vyhoštění. Tuto námitku shledal soud nedůvodnou.

K povinnosti správních orgánů při rozhodování o zajištění zkoumat, zda je správní vyhoštění realizovatelné, existuje poměrně rozsáhlá judikatura Nejvyššího správního soudu. V rozsudku ze dne 15. 4. 2009, č. j. 1 As 12/2009 - 61, publ. pod č. 1850/2009 Sb. NSS, dostupném na www.nssoud.cz, Nejvyšší správní soud vyslovil, že „[n]ezbytným předpokladem pro rozhodnutí o zajištění cizince podle § 124 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky je úvaha správního orgánu o tom, zda je vůbec možné rozhodnout o správním vyhoštění cizince a toto rozhodnutí vykonat.“ Následně rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 - 150, publ. pod č. 2524/2012 Sb. NSS, dostupném na www.nssoud.cz, upřesnil, že „[s]právní orgán má povinnost zabývat se v řízení o zajištění cizince podle § 124, § 124b nebo § 129 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, možnými překážkami správního vyhoštění, vycestování nebo předání tohoto cizince podle mezinárodní smlouvy v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo. V takové situaci je povinen možné překážky před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince alespoň potenciálně možné. O zajištění cizince nelze rozhodnout, pokud zákonný účel omezení osobní svobody cizince nebude pravděpodobně možné uskutečnit. Správní orgán je naopak povinen v takovém případě cizince neprodleně propustit na svobodu.“

V rozsudku ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011 - 79, dostupném na www.nssoud.cz, Nejvyšší správní soud dodal, že „[s]právní orgán musí v odůvodnění vedlejšího ustanovení výroku rozhodnutí o zajištění, jímž se stanoví doba jeho trvání, uvést, jaké všechny úkony bude pravděpodobně nezbytné provést k přípravě realizace správního vyhoštění konkrétní osoby. Dále lze nepochybně požadovat, aby správní orgán kvalifikovaně na základě svých zkušeností upřesnil v odůvodnění rozhodnutí svůj odhad, jak dlouho zabere provedení každého ze specifikovaných úkonů (např. obvyklá doba komunikace se zastupitelským úřadem země původu cizince, doba potřebná pro poskytnutí právní pomoci ze strany země původu). Správní orgán musí posuzovat uvedené otázky přísně individuálně, nikoliv paušálním odhadem. Pouze v případě, kdy jsou shora uvedené úvahy obsaženy ve správním rozhodnutí a dle své povahy mají oporu ve správním spisu, mohou se soudy ve správním soudnictví ujmout své přezkumné činnosti a posoudit, zda správní orgán nepřekročil meze správního uvážení či ho nezneužil ...“

Požadavky na obsah odůvodnění rozhodnutí o zajištění cizince za účelem správního vyhoštění jsou tedy jasně dány. Soud však zdůrazňuje, že smyslem řízení o zajištění cizince není konečné posouzení otázky, zda má být tomuto cizinci uděleno správní vyhoštění, ale pouze vytvoření podmínek pro to, aby tento hlavní účel mohl být realizován a nebyl předem zmařen tím, že se cizinec bude skrývat či se jinak vyhýbat realizaci případného správního vyhoštění z území České republiky. Při hodnocení odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je nutno vzít v úvahu již shora zmíněnou předběžnost rozhodnutí o zajištění, která je zdůrazněna i tím, že toto rozhodnutí je prvním úkonem v řízení (srov. § 124 odst. 2 větu první zákona o pobytu cizinců), a správní orgán tak vychází z dosud nekompletních spisových materiálů, které však v daném případě dostatečně odůvodňují rozhodnutí o zajištění.

Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí (na str. 9) vyslovila, že výkon správního vyhoštění je na základě zjištěných skutečností reálný a proveditelný v rámci stanovené doby trvání zajištění. Ačkoli žalovaná na uvedeném místě odůvodnění podrobněji nerozvedla, které zjištěné skutečnosti měla na mysli, z jiných částí odůvodnění je zřejmé, že brala v potaz neexistenci rodinných, společenských, ekonomických a kulturních vazeb žalobce k území České republiky, jeho dobrý zdravotní stav i skutečnost, že sám žalobce neuvedl nic, co by jeho vyhoštění do Vietnamu bránilo. Podle názoru soudu tedy nic nenasvědčuje tomu, že by vyhoštění žalobce do Vietnamu nebylo reálné. Ostatně ani žalobce v žalobě nikterak blíže nespecifikoval, proč by jeho vyhoštění nemělo být možné realizovat.

Tvrzení žalobce o vážné újmě, jež mu může ve Vietnamu hrozit, které žalobce uplatnil poprvé až v doplnění žaloby, vyhodnotil soud jako zcela účelovou desinterpretaci žalobcových dřívějších tvrzení. Soud zdůrazňuje, že žalobce ve správním řízení žalované výslovně sdělil, že mu ve Vietnamu nic nehrozí, může se tam vrátit a má tam celou rodinu. Současně také popsal své důvody k vycestování z Vietnamu, když uvedl, že tam nemá práci a že jeho cílem bylo Německo, kde si chtěl práci najít. Z těchto jednoznačných tvrzení žalobce podle názoru soudu nevyplývají absolutně žádné indicie, které by mohly vést k úvaze o hrozící vážné újmě. Za situace, kdy sám žalobce existenci jakýchkoli hrozeb spojených s jeho návratem do Vietnamu výslovně popřel, žalované rozhodně nevznikla povinnost se

těmito skutečnostmi blíže zabývat. Soud považuje za absurdní nutit žalovanou k tomu, aby zjišťovala potenciální vážnou újmu v případě, kdy sám žalobce nic takového netvrdil.

Soud má za to, že obecné prohlášení žalobce o tom, že pokud nebude moci v České republice požádat o azyl, chce se co nejdříve vrátit zpět do Vietnamu, nic nevypovídá o tom, zda u žalobce existují nějaké azylově relevantní důvody. Soud nepochybuje o tom, že pokud by nějaká hrozba spojená s návratem žalobce do Vietnamu existovala, žalobce by se o ní jistě zmínil a rozhodně by netvrdil, že mu nic nehrozí. Nelze opomíjet ani skutečnost, že azyl může být v České republice udělen i osobě, jíž nehrozí pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu ani vážná újma ve smyslu § 14a téhož zákona, a to z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu. Samotná vůle žalobce požádat o azyl proto podle názoru soudu nemůže vést k tomu, aby žalovaná byla nucena zkoumat, z jakých důvodů chce žalobce o azyl žádat, když jinak nic nenасvědčuje tomu, že by mohl být v případě návratu vystaven nějakému riziku, a to tím spíše, že se do Vietnamu vrátit chtěl.

Žalobní námitku, že bylo přinejmenším pravděpodobné, že za snahou o podání žádosti o mezinárodní ochranu mohou stát azylově relevantní důvody, tedy případně i existence vážné újmy, která žalobci hrozí v jeho vlasti, což s ohledem na politickou situaci ve Vietnamu nelze vyloučit, považuje soud za účelovou a navíc za čirou spekulaci nemající oporu ve správním spisu a dokonce ani v dřívějších tvrzeních žalobce. Podle názoru soudu není pochyb o tom, že žalobce je výlučně a jen ekonomickým migrantem, což sám jednoznačně popsal v průběhu správního řízení. Žádné azylově relevantní důvody žalobce žalované nesdělil, ačkoli k tomu měl dostatek příležitostí a ačkoli byl výslovně tázan, zda zná nějaký důvod, který by mu bránil v návratu do Vietnamu.

K námitce poukazující na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2015, č. j. 5 Azs 236/2015 - 34, dostupný na www.nssoud.cz, zdejší soud podotýká, že předmětný rozsudek řešil situaci v mnoha ohledech odlišnou od případu žalobce. Nejvyšší správní soud totiž rozhodoval o případě Iráčana, který setrvale namítal, že mu při návratu do Iráku hrozí pronásledování ze strany tzv. Islámského státu, což ostatně od počátku tvrdil i žalované. Zdejší soud považuje za zcela nemístné srovnávat tyto skutečnosti zahrnující i tehdy probíhající válečný konflikt na území Iráku s projednávanou věcí, kdy ve Vietnamu žádné boje neprobíhají a žalobce, který ve správním řízení výslovně uvedl, že mu ve Vietnamu nic nehrozí, ani v doplnění žaloby nijak nekonkretizoval, v čem měla nově a evidentně účelově tvrzená hrozba vážné újmy spočívat. Odkaz na citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu je proto zcela nepřiléhavý.

Žalobci lze přisvědčit v tom, že žalovaná má povinnost se zabývat možnými překážkami správního vyhoštění, nicméně podrobnost jejich zkoumání musí být úměrná jednak skutkovým zjištěním zahrnujícím především výpověď zajišťovaného cizince a jednak charakteru řízení o zajištění. Žalobce by měl mít na paměti, že rozhodnutí o zajištění je vydáváno jako první úkon v řízení a ve velice krátkých lhůtách, což podstatně ovlivňuje i možnosti žalované při zkoumání jednotlivých skutečností. Soud má za to, že žalovaná v dané situaci s ohledem na absenci jakýchkoli relevantních tvrzení své rozhodnutí odůvodnila ve vztahu k realizovatelnosti účelu zajištění naprosto dostatečně, když uvedla, že výkon správního vyhoštění je na základě zjištěných skutečností reálný a proveditelný v rámci

stanovené doby trvání zajištění. Soud v této souvislosti zcela odmítá evidentně nepravdivé tvrzení žalobce, že žalovaná přešla skutečnosti nasvědčující existenci vážné újmy, neboť žádné takové skutečnosti v průběhu správního řízení, a dokonce ani poté, nevytanuly.

Podle názoru soudu tedy žalovaná splnila požadavky na odůvodnění svého rozhodnutí plynoucí ze shora citované judikatury, když se v mezích žalobcem tvrzených skutečností náležitě zabývala realizovatelností správního vyhoštění žalobce, popsala nezbytné úkony vedoucí k vlastnímu vyhoštění, a tím odůvodnila i dobu trvání zajištění. V tomto směru proto soud shledal napadené rozhodnutí plně přezkoumatelných a současně též věcně správným.

K námitce žalobce, že žalované muselo být s ohledem na projevenou vůli žalobce požádat o mezinárodní ochranu zřejmé, že eventuální zajištění žalobce podle § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců bude pouze dočasného charakteru, soud konstatuje, že postup žalované byl naprosto správný a plně v souladu se zákonem. Byly totiž jednoznačně naplněny všechny podmínky § 124 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců, a tudíž byl dán důvod k zajištění žalobce. Následný vývoj, tj. zda žalobce podá, či nepodá v zařízení pro zajištění cizinců žádost o udělení mezinárodní ochrany, nemůže mít žádný vliv na vydání rozhodnutí o jeho zajištění. Žalobce by si měl uvědomit, že soud při přezkoumávání napadeného rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (srov. § 75 odst. 1 s. ř. s.), tj. v době, kdy ještě žádná žádost o udělení mezinárodní ochrany podána nebyla.

Soud dále připomíná, že rozhodnutí o zajištění cizince podle § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců slouží k předcházení hrozcím komplikacím při potenciální realizaci správního vyhoštění. Pokud by žalovaná jen na základě toho, že cizinec projeví vůli v budoucnu požádat o mezinárodní ochranu, upustila od jeho zajištění, jednalo by se o velmi snadný způsob, jak by cizinci mohli institut zajištění obcházet, neboť po propuštění ze zajištění podle zákona o policii by vůbec o mezinárodní ochranu žádat nemuseli a mohli by pokračovat v nelegálním pobytu na území, případně v cestě do cílové destinace. Tím by mohlo být správní vyhoštění zcela zmařeno. Podle názoru soudu je proto třeba důsledně trvat na tom, aby žalovaná v případě splnění podmínek stanovených v zákoně o pobytu cizinců nelegálně pobývajícího cizince zajistila s tím, že podá-li později žádost o udělení mezinárodní ochrany, může být přezajištěn podle § 46a zákona o azylu, jak správně upozornil žalobce. S tímto přezajištěním ostatně počítá i judikatura Nejvyššího správního soudu (srov. například jeho rozsudek ze dne 11. 12. 2014, č. j. 1 Azs 136/2014 - 31, nebo ze dne 8. 3. 2017, č. j. 10 Azs 332/2016 - 32, dostupné na www.nssoud.cz).

Žalobce se tedy mýlí, pokud se domnívá, že žalovaná měla vyhodnotit eventuální účelovost jeho cíle požádat o mezinárodní ochranu, a pokud by dospěla k závěru, že jeho úmysl je věrohodný a nemá za cíl pouze zmařit výkon správního vyhoštění, bylo by následné pokračování v řízení podle § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců extenzivním a zbytečným zásahem do jeho osobní svobody. Při této úvaze žalobce zcela opomenul, že k podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany před vydáním rozhodnutí o zajištění žalobce podle zákona o pobytu cizinců nedošlo, a nelze tak po žalované požadovat, aby vycházela ze skutečnosti, která je závislá výhradně na vůli žalobce a která zároveň vůbec nemusí nastat. Žalobci nic nebránilo v tom, aby o mezinárodní ochranu dobrovolně požádal v okamžiku, kdy přicestoval

do České republiky. To však žalobce neučinil a ani neměl v úmyslu, neboť cílem jeho cesty bylo Německo, nikoli Česká republika.

S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že žalovaná neměla povinnost posuzovat eventuální účelovost úmyslu žalobce požádat o mezinárodní ochranu, ani tento úmysl jakkoli hodnotit, neboť se jedná o skutečnost, která nemá žádný vliv na vydání rozhodnutí o zajištění podle zákona o pobytu cizinců.

Soud tedy neshledal namítanou nepřezkoumatelnost ani nezákonnost napadeného rozhodnutí a uzavírá, že zákonem stanovené podmínky pro zajištění žalobce byly splněny a k namítanému porušení právních předpisů ani práv žalobce nedošlo. S ohledem na výše uvedené vyhodnotil soud žalobu v mezích žalobních bodů jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaná, již nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani náhradu nákladů řízení nepožadovala, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Právnímu zástupci žalobce Mgr. Ing. Jakubu Backovi, advokátovi, který byl žalobci ustanoven usnesením zdejšího soudu ze dne 13. 6. 2017, č. j. 41 A 6/2017 - 21, přiznal soud podle § 35 odst. 8 s. ř. s. odměnu za zastupování žalobce a náhradu hotových výdajů v celkové výši 8.228 Kč. Tato částka se skládá z částky 6.200 Kč za dva úkony právní služby po 3.100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění po 1. 1. 2013 [převzetí a příprava zastoupení - § 11 odst. 1 písm. b), doplnění žaloby - § 11 odst. 1 písm. d)]; z částky 600 Kč za dva s tím související režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve znění po 1. 9. 2006 a z částky 1.428 Kč představující 21% DPH za poskytnuté právní služby, kterou je právní zástupce žalobce povinen podle zvláštního právního předpisu odvést z odměny za zastupování a náhrad, jež byly vyjmenovány. Tato částka bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 3. července 2017

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Gabriela Zlatová